

وداع با «سایه» در تهران

5 شهریور 1401

مراسم تشییع پیکر [هوشنگ ابتهاج](#) در مقابل تالار وحدت در تهران در حالی برگزار شد که پیکر این شاعر معاصر به زادگاهش رشت منتقل شد تا در خاک گیلان آرام بگیرد. مراسم تشییع پیکر هوشنگ ابتهاج ۴ شهریورماه با خوانش سرود «ایران‌ای سرای امید» و شعر «ارغوان» با حضور پرشمار طرفداران این شاعر، پیش از آغاز رسمی مراسم اعلام شده، آغاز شد. آمدن پیکر هوشنگ ابتهاج با خوانش بخشی از شعر ابتهاج «امید هیچ معجزی ز مرده نیست، زنده باش» و درود بر سایه همراه شد.

در مراسم مقابل تالار وحدت، یلدا ابتهاج، دختر این شاعر، در بخشی از سخنان خود گفت: خوشحالم که با همکاری وزارت ارشاد، سفارت ایران و همکاری مردم، این اتفاق رخ داد و من با برادرانم کیوان و کاوه توانستیم این مساله را فراهم کنیم که به وطن برگردد و با مشایعت شما راهی زادگاهش شود. من این روز را هرگز تصور نداشتم و نمی‌دانستم چه پیش می‌آید اما اکنون همه ما اینجا در یک غم شریک هستیم، از جانب خودم به شما تسلیت می‌گویم. امیدوارم که این امانت را از ما بپذیرید و در این خاک حفظش کنید. درست است که جسم او به خاک سپرده می‌شود اما با شعرش در این سرزمین می‌ماند. پدر من انسان شریفی بود و تا آخرین لحظه که حتی در بیمارستان صحبت می‌کرد تمام فکرش مردم ایران بود و غم و شادی آنها بود و همیشه عشق مردم ایران را در دل داشت. سایه پیامش را با شعرش منتقل کرده و هیچ پیام و حرف اضافه‌ای به غیر از آن نگفته است. او با شعرش، مهرش به ایران، فرهنگ و هویت آن را حفظ کرد. امروز ما همه وارث گفته‌هایش هستیم، امیدوارم در شعرش تعمق کنیم و فقط با خواندن، از آن نگذریم.

دختر هوشنگ ابتهاج ادامه داد: پدرم همیشه می‌گفت که می‌خواهم به رشت برگردم، به جایی که به مردم آن تعلق دارم. او همیشه می‌گفت مردم آن کسی را که با صداقت حرف می‌زند را می‌فهمند و امروز مردم ایران با هر سلیقه‌ای این سخن او را پاسخ دادند. سایه اگرچه در زندگی خود سختی کشید اما تلخ نشد و امید را به ما بخشید.

در این مراسم احمد جلالی، سفیر سابق ایران در یونسکو گفت: آقای کدکني به خاطر تعلقات روحی قادر نبودند در مراسم سخنرانی کنند. اما حضورش مایه امید است، اینکه شاعری هم‌وزن سایه در بزرگداشت و مراسم بدرقه او حضور داشته باشد، خود برکتی است. او با اشاره به آخرین دیدارش با هوشنگ ابتهاج در روزهای پایانی عمر این شاعر در بیمارستان، اظهار کرد: تنها چیزی که باعث شد تا سایه را سرحال کنیم و برق در چشماش بیاوریم، شعر بود. شعر سایه در جهان زبان فارسی و فارغ از مرزبندی‌های جغرافیایی و سیاسی خوانده می‌شود. مراسم با پخش سرود «ایران سرای امید» و با

خوانش و همراهي مردم به پايان رسيد.